



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1394/2020
11.03.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ, ЈЈ и КК, свих из ..., чији је заједнички пуномоћник Немања Ковачевић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање - Филијала у Крагујевац – Организациона јединица Аранђеловац, чији је пуномоћник Љиљана Цонић, адвокат из ..., ради накнаде, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 2238/19 од 14.11.2019. године, у седници одржаној 11.03.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 2238/19 од 14.11.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 2238/19 од 14.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Аранђеловцу П 187/16 од 20.02.2019. године, ставом првим, другим, трећим, четвртим, петим, шестим, седмим, осмим, деветим, десетим, једанаестим и дванаестим изреке, одбијени су главни тужбени захтеви, као и евентуални тужбени захтеви којима су тужиоци тражили да се обавеже тужена да им на име мање плаћене новчане накнаде за случај незапослености плати појединачне износе ближе одређене у изреци пресуде са законском затезном каматом. Ставом тринаестим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје парничне трошкове.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Гж 2238/19 од 14.11.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужилаца и потврђена пресуда Основног суда у Аранђеловцу П 187/16 од 20.02.2019. године у ставовима 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11. и 12. изреке у делу одбијеног (погрешно означено усвојеног) примарног тужбеног захтева. Ставом другим изреке, усвојена жалба тужилаца и преиначена пресуда Основног суда у Аранђеловцу П 187/16 од 20.02.2019. године у ставовима 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11. и 12. изреке, тако што је усвојен тужбени захтев свих тужилаца и обавезана тужена да

тужиоцима на име мање исплаћене новчане накнаде за случај незапослености плати сваком појединачни износ са законском затезном каматом и за период, који је ближе одређен у изреци пресуде. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцима на име трошкова парничног поступка плати 698.650,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку, ради разматрања правног питања у интересу равноправности грађана и уједначавања судске праксе.

Тужиоци су поднели одговор на ревизију.

Одлучујући о изузетној дозвољености ревизије основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет спора је захтев за накнаду штете због незаконитог и неправилног рада државног органа, конкретно Националне службе за запошљавање приликом обрачуна новчане накнаде тужиоцима за време незапослености. Побујаном одлуком није одступљено од судске праксе у овој врсти спорова, тако да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној ради уједначавања судске праксе.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије применом члана 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Тужиоци су тужбе у овој парници поднели 19.01.2016. и 22.01.2016. године, са захтевом за исплату и то: за тужиљу АА 2.865,78 динара, за тужиоца ББ 4.154,76 динара, за тужиљу ВВ 3.995,48 динара, за тужиоца ГГ 6.661,48 динара, за тужиоца ДД 3.059,20 динара, за тужиљу ЂЂ 1.930,84 динара, за тужиљу ЕЕ 1.337,49 динара, за тужиоца ЖЖ 8.601,04 динара, за тужиљу ЗЗ 3.998,28 динара, за тужиљу ИИ 5.712,12 динара, за тужиљу ЈЈ 8.706,26 динара и за тужиљу КК 10.779,45 динара.

Закон о парничном поступку у члану 468. став 1. прописује да спорови мале вредности, у смислу одредаба ове главе, јесу спорови у којима се тужбени захтев односи

на потраживање у новцу, које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају реч је о посебном поступку о споровима мале вредности који је регулисан одредбама чланова 467 – 479 Закона о парничном поступку. Чланом 479. став 6. Закона о парничном поступку прописано је да против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија, што значи да ова посебна одредба Закона о парничном поступку у споровима мале вредности искључује примену опште одредбе из члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП којом је прописано да је ревизија увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака.

Обзиром да у поступцима у споровима мале вредности није дозвољена ревизија, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке на основу члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић